

Ferran Torrent

Podar contar-ho

FERRAN TORRENT
PODER
CONTAR-HO

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2019

© FERRAN TORRENT, 2019

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2521-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.080-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

A la general d'Alacant, a l'altura del poble de Massanassa, però a l'esquerra de la carretera, una nau tronada, que aparentava ruïna física, poc il·luminada als voltants i amb sendes estretes amb tarongers a una banda i l'altra. S'hi celebraven combats de boxa clandestins, un costum que s'havia reprès d'uns anys ençà, després que les noves autoritats democràtiques afluixaren la repressió d'aquesta mena d'espectacles amb apostes.

El Llargo apadrinava Felipe, un xicot de divuit anys amb una figura imponent que participava en la categoria dels pesos pesants. De nom esportiu es deia *The Caiman*, ocurrència del Messié, home cosmopolita. The Caiman, però, no tenia gaire idea de boxa, ni del manual de les regles astutes. Era un nouvingut. Tot i això, si encertava un directe, encara que fora involuntari, el combat s'acabava. El Llargo ho havia observat en els nombrosos entrenaments que li havia vist, i és per això que

tenia dipositada en The Caiman una fe cega sota la premissa que només calia col·locar el guant al lloc adequat en el moment oportú. El puny esquerre, l'infal·lible.

Així doncs, li repetia el Llargo al vestidor, una estança que els organitzadors havien de fumigar cada setmana, que havia d'aguantar amb paciència que el colpejaren fins que estiguera segur de replicar, amb velocitat i potència, amb el puny esquerre.

—Plas! Ho veus? —feu el Llargo llançant el braç dret—. Ja està. Només això. Messié, per favor, no fumes ací —el Messié se'n va anar. El mànager del costat ventava amb una tovallola el seu pupil, estirat a la banqueta, amb la cara com el traçat urbanístic de Castelló. The Caiman l'ullava—. No el mires, que és pitjor. Res, no et passarà com a ell. És un pes ploma. Cauen només amb l'aire. Tu ets fort. Fixa't què et dic: fortíssim, invencible, inapel·lable —el Llargo, tombant Felipe amb algun adjectiu incompreensible—. Paciència i no perdes de vista els moviments del rival.

—Si no li unflen les celles abans —digué el mànager del costat sense parar de ventar.

—Ocupa't del teu crack —respongué el Llargo sense mirar-lo. El de la lipotímia combatia sota el nom del Bala i probablement fora el seu darrer combat—. M'has entès, Felipe? —sí, amb el cap. No era home de paraules òbvies—. Tens el rival cagat. Eixe és el teu punt fort, que els mates abans de pujar al ring. Felipe, la boxa és psicològica. La convicció que guanyaràs. I tu, amb el teu físic, la tens. Aniré a veure com està l'ambient. Concentra't, mou-te.

No era l'ambient el que interessava el Llargo, sinó el rival. Va entrar al vestidor del costat, encara més llardós, amb les parets de rajola vista, la primera que hi posaren, sense cap intenció estètica. El magatzem havia estat construït a la babalà, a cuitacorrents per acollir esdeveniments esportius que, durant el franquisme, assoliren una gran popularitat entre els aficionats, que ara tornaven a les emocions de les apostes clandestines i al possible descobriment d'un altre Muhammad Ali (Cassius Clay) en la categoria màxima del pes, que era la que el públic més apreciava; perquè al públic, en general, només li interessaven boxadors amb virtuts estilístiques més aviat volàtils.

—Hola, Barto.

Barto, el mànager del rival de The Caiman, Martínez Barrios.

—Què portes? —li preguntà Barto tot fent un massatge als bíceps de Martínez.

—Una figura. Després de tants anys buscant-la he trobat un diamant en brut. Escolta —el Llargo encaixà d'esma esportivament amb el boxador, però preguntava a Barto—. Quants combats ha fet?

—Trenta-cinc. I el teu?

—Vint-i-dos.

—No el coneixia.

—És de Mataró. —Era de la Fonteta de Sant Lluís—. Ja li he dit que vigile i no faci tabaco al teu. És una bèstia. És més alt que jo i té el doble de caixa toràcica.

—La teua caixa no és res de l'altre món. No passes ànsia, Llargo.

—Molta sort —s'acomiadà.

El Messié era al passadís.

—Messié, cinc mil pessetes a favor de Martínez Barrios. Té uns abdominals imponents. Se'l veu entrenat. Un veterà d'aquells que se sap totes les martingales.

—Els havia apostat a favor del Caiman. Majoritàriament, el públic també.

—Perfecte. The Caiman en rebrà més que una estora.

El Llargo tornà al seu vestidor.

—Felipe, ho tens fet. Calcule que fa un pam menys que tu. Va, mou-te, escalfà. Recorda el lema de Cassius Clay: «salte com una papallona, pique com una abella». Però tu picaràs en el moment que calga. Tranquil, concentra't, falca't bé, amolla l'esquerra amb seguretat i a cobrar.

The Caiman colpejava a l'aire, ara un puny, ara l'altre, amb l'atenció esmolada, com si volguera col·locar el jab definitiu.

—Com va el teu? —preguntà el Llargo al mànager del costat, que intentava reviscolar el púgil.

—Crec que s'ha adormit.

—Li agrada que el ventes.

Estava desmaiàt.

Entrà l'àrbitre. Pantalons negres, camisa blanca, corbateta negra.

—Dos minuts —avisà.

—Àrbitre, vigila els colps baixos.

—Llargo, conec el reglament. Sis assalts de tres minuts, OK?

—Me'n sobran.

Es despertà el púgil desmaiat.

—Tinc gana —digué amb una cara de no saber què li havia passat; amb un aire franc i afectuós.

—Ara soparem —el mànager li mostrà tres dits—. Quants en veus?

—Crec que tres.

—Collons, es recupera molt bé —va fer el Llargo.

El mànager continuà mostrant-li dits, però aquesta vegada li'ls va posar més a prop. El Llargo s'emportà Felipe. Abans, però, li va posar un barnús blanc amb unes lletres negres grans al darrere: THE CAIMAN.

—Vas fet un nino —el reconfortà.

Al magatzem, no hi havia graderies; el nombrós públic voltava el ring. Els dos púgils van coincidir al passadís. Martínez Barrios feia saltets i movia els braços amb una cadència professional. El Llargo li havia dit a Barto que eixirien els primers. L'altre ho va acceptar. Així doncs, The Caiman, custodiat pel Llargo i el Messié, desfilà cap al ring enmig d'una ovació i crits de Caiman, Cai-man! El Llargo saludava a tort i a dret (el costum de contemplar-ho tot com si fora el protagonista). Pujaren al quadrilàter, li llevaren el barnús. No tenia els abdominals marcats, però la figura impressionava. Els aficionats exhalaren un oh! d'admiració. Alguns van córrer al racó de les apostes. Pesava cent quilos segons la bàscula trucada del Llargo. En realitat n'eren més. The Caiman feia reverències tímides al públic.

Tot seguit va fer l'entrada Martínez Barrios, igualment ovacionat però no de manera tan eixordadora.

Pesava menys, feia menys alçada, però tenia un cos fibrós que ressaltava tots els músculs. Felipe ja era al racó. El Llargo ordenà que li portaren la farmaciola i un poal d'aigua amb l'esponja. L'*speaker* va anunciar els boxadors, que es trobaren al centre del ring. El Llargo també havia trucat l'història de Felipe. Una senyoreta, més aviat grassa, amb uns *shorts* platejats ajustats a les natges i les cuixes, passejava un cartell anunciant el primer assalt. Últims consells:

—Felipe, has de cobrir-te els costats i la cara.

—Tot ahora és impossible.

—Messié, el preparador soc jo. Ho has entès, Felipe? —sí, amb el cap—. Recorda el que has après al gimnàs. Tu, espera. Ja es cansarà. Es tracta de fatigar-lo i esperar el moment.

Sonà la campana.

Martínez Barrios es va situar al centre del ring. Felipe s'hi acostà lentament. Encara no hi havia arribat que l'altre va fer tres passes endavant i li envià un directe amb la dreta a la cara.

El Llargo va protestar:

—Homeeee... Primer s'han de saludar —cridà a l'àrbitre.

Segon directe a la cara.

—Colp baix! —el Llargo.

Felipe intentà la mitja distància, es va falcar i va llançar un ganxo que esquivà el rival.

—Si l'encerta el mata —va comentar el Messié—. Dis-li que es faça enrere per tindre més recorregut en la pegada.

—Llarga distància —cridà el Llargo a Felipe, però The Caiman acabava de rebre un jab intens a la cara. Per uns moments semblà isolat com un vaixell a la deriva.

Felipe tornava a colpejar a l'aire. Li mancava l'alè. L'assalt transcorria amb The Caiman contra les cordes mentre l'altre li matxacava els costats. S'abraçava al contrari per recuperar l'aire. L'àrbitre va intentar separar-los. S'acabà el primer assalt.

—Bé, Caiman, bé —l'encoratjava el Messié.

—Perfecte. Tu, tranquil. Ja es cansarà. Recorda el combat Frazier-Clay —però Felipe no estava per a commemoracions. El Llargo li va fregar la cara amb l'esponja. Felipe es va queixar. S'havia oblidat de mullar-la i li havia rascat les ferides—. Per a ser el primer combat estàs fent-ho molt bé. Has de fer com Clay, que mentre rebia li deia a Frazier: «Això és tot el que saps fer?». Provoca'l.

—Amb el protector bucal no l'entendrà —afegí el Messié.

No era el protector, sinó que amb prou faenes podia parlar com a conseqüència dels colps als costats.

La senyoreta grassoneta va anunciar el segon assalt i va rebre una pila de grolleries.

—Aguanta tres assalts, Felipe —optimisme desfermat del Llargo—. Al quart, remates.

—Exacte —feu el Messié.

Però llavors The Caiman encara pogué pronunciar una frase:

—En quin assalt estem?

El símptoma clàssic: estava gairebé grogui, però el Messié l'empentà cap a dins així que va sonar la campana.

—Remata, Felipe!

—No havíem quedat al quart? —preguntà el Messié.

—Tant li fa, ell no sap en quin assalt està.

Felipe va amollar els punys amb fúria, però amb objectius errats. Martínez Barrios gambava al seu voltant, esquivant-lo. Qui no ho feia, per tanta cura com hi posava, era l'àrbitre, que s'havia situat prop d'ells i va rebre un esplèndid *crochet* que l'envià a la lona. The Caiman es va quedar mirant-lo. Martínez aprofità l'avinentesa i va connectar a Felipe una sèrie de jabs amb les dues mans. Va acabar amb un ganxo de dreta a la barbata. The Caiman caigué estirat a terra.

El Llargo va saltar al ring.

—Combat nul! —digué alçant els braços de cara al públic.

Barto va recuperar l'àrbitre perquè iniciara el compte de KO. Ho feia com un idiota, emboirat pel colp rebut, recolzat al muscle de Barto.

—I deu! —va fer l'àrbitre.

—Després del cinc ve el deu? —protesta del Llargo.

—No s'alçarà ni comptant-li cent —rèplica de Barto, que enlairava la mà de Martínez Barrios en senyal de victòria.

Una part del públic no estava d'acord amb el veredict, altres se'n van anar al racó de les apostes a cobrar, entre ells el Messié. El Llargo va demanar assistència mèdica, però el metge no havia vingut o no n'hi

havia cap. A poc a poc, The Caiman es va recuperar. Entre el Llargo i Barto el posaren dret.

—Com et diuen? —preguntà el Llargo a The Caiman per saber-ne el grau de consciència.

—Fe... Pe...

Barto mirà el Llargo:

—Això és greu?

—No, és despistat.

Per precaució, de camí al vestidor el Llargo no saludava el públic. Felipe es va asseure a la dutxa mentre deixava que l'aigua freda el retornara al món real. Entrà el Messié amb un feix de bitllets. Els comptaren, se'ls repartiren i feren una part per a Felipe. Els amagaren a la butxaca així que veieren Toni Butxana i Marc Sendra.

—T'has lluit, Llargo —feu el detectiu—. Encara sort que no em refie dels teus descobriments. És el nou Ringo Bonavena, em deia. Ah, vos presente el meu amic Marc. És periodista.

—Periodista? —el Messié.

—No he vingut a fer una crònica.

—També ha guanyat uns gallets —Butxana—. On tens el Caiman?

—Estic bé —es va sentir un filet de veu des de la dutxa.

Entrà un xicot jove i decidit. Alt, prim, amb ulleres redones de carei i els cabells arran dels muscles.

—Bona nit, m'han dit que buscaven un metge.

El Messié se'l va mirar.

—Tu ho ets?

—Faig el segon curs.

—Ah, d'acord. Felipe! —va cridar el Llargo—. Pots eixir? Ha vingut el doctor.

Felipe va eixir encara mullat, el Messié li allargà una tovallola. L'aspirant a doctor li va pregar que s'estirara a la llitera. Ho va fer amb prou faenes, lentament, corrugant el front i els llavis d'un dolor gairebé ancestral. L'aspirant a doctor li prengué el pols comprovant-lo amb el seu rellotge. Demanà silenci amb autoritat d'especialista en la matèria mentre observava el sostre, on una aranya criava una família amb placidesa. Després li alçà una parpella i tot seguit l'altra.

—Per favor, allunye's una miqueta, que em fa ombra —digué al Messié—. El pols, normal —diagnosticà l'estudiant, apartant-se els cabells que li tapaven els ulls i mirant amb satisfacció d'entès l'auditori.

Demanà la farmaciola i li va desinfectar les ferides amb alcohol. Felipe es va queixar. Li havia caigut una gota a l'ull.

—És el primer que cure —es disculpà el doctor—. Bé, no té res greu, però durant uns dies s'ha de netejar les ferides. Primer, aigua i sabó, i a continuació amb alcohol. L'aire del mar és bo per a cicatritzar les ferides.

—El portarem a la platja de Pinedo —el Llargo, displicent—. I al cap?

—Per la superfície res greu, per dins necessitaria un quiròfan. Ja sap, una radiografia.

—Una radiografia al cervell? Torna quan aproves un curs més —li va donar un bitllet de cent pessetes. L'estudiant se'n va anar—. Felipe, m'escoltes?

—Sí.

—Em veus?

—Sí.

—Qui soc?

—El senyor Llargo.

—Quants dits tinc?

—Deu.

—No, quants te n'ensenyé.

—Quatre.

El Llargo es va girar de cara a Butxana i Marc.

—M'impresiona la seua fortalesa. Només li cal pràctica.

—Heu perdut molt? —preguntà Butxana.

—El més important és la salut de Felipe —va contestar el Messié.

—Doncs prepareu-vos que Marc i jo anirem al vostre garito. El teniu obert, no?

—Hem deixat el Gordo García.

—Això és com posar Al Capone de ministre d'Hisenda.

Passats els anys, alguns ministres superarien Al Capone.